

HYMN

(<https://hymn.se/>)

Christine and the Queens – intensivt, atletiskt och hundra procent kroppskontroll

Av Carolina Jonsson Malm (<https://hymn.se/author/carolina-jonsson-malm/>)

Foto: Wai Kei Fung

2018-10-19

Christine and the Queens (Héloïse Letissier) har kallats för **Michael Jackson** återfödd i en genderbending fransyskas kropp. Hennes konsert – eller föreställning kanske den snarare ska kallas – på Nobelberget i Sickla bjuder på sång och dans i världsklass inför en hänförd publik.

Inför det nya albumet har scenpersonligheten Christine bytts ut till förmån för den androgyne, kaxige och sexuellt utlevande Chris, ytterligare en ingrediens i den lek med

könsidentiteter som inleddes redan på debutalbumet *Chaleur Humaine*.

Den självproducerade uppföljaren, som fått just titeln *Chris*, är ett visuellt och tematiskt utforskande av gränser: mellan manligt och kvinnligt, sårbarhet och mod, depression och eufori. Dualiteten understryks av tvåspråkigheten, Chris växlar obehindrat mellan engelska och franska, modern R&B och fransk chanson.

Konsertföreställningen på Nobelberget inleds med "Comme Si", där Chris och hennes batteri av dansare genast sätter ribban. Det är intensivt, atletiskt och hundra procent kroppskontroll. Det borde inte vara möjligt att sjunga så här bra samtidigt som en utför en så avancerad dansrutin, vilket bevisar att Chris inte bara är talangfull, utan direkt övermänsklig.

I nummer efter nummer får vi njuta av det perfekta samspelet mellan musik och rörelse, dansarna kastar sig hit och dit, mänskliga pyramider byggs, kroppar virvlar runt i ett artificiellt snöfall. En höjdpunkt bland många är givetvis "Tilted" och det numera klassiska falla-över-kanten-uppträdandet (som vi bl.a. sett en hyllning till i teveserien *Better Things*).

Chris försöker inte dölja var inspirationen till dansstegen och larger-than-life-personan kommer från och brister spontant (nåja) ut i såväl "Radio Ga Ga" som "Man in the Mirror". Mellan varven skruvas tempot ner och hon får briljera med sin röst i ballader som "What's-Her-Face" och "Nuit 17 à 52", under vilken publiken unisont stämmer upp i allsång.

Publiken verkar inte kunna få nog av Chris denna kväll. Fler än jag gick nog hem med såriga halsar och sönderstampade fötter. Chris verkar nästan tagen av det enorma gensvaret och ger verkligen allt, allt, allt tillbaka.

I extranumret dyker hon plötsligt upp i publikhavet och tillsammans med dansarna och det funkiga bandet förvandlar hon lokalen till en pulserande nattklubb. När sista låten, "Intranquillité", drar igång känns det som att den fetaste housefesten i världshistorien precis ska bryta ut i den gamla fabriksbyggnaden i Sickla och jag vill aldrig, aldrig, aldrig gå hem.

[Gilla 28](#)[Dela](#)[Tweeta](#)